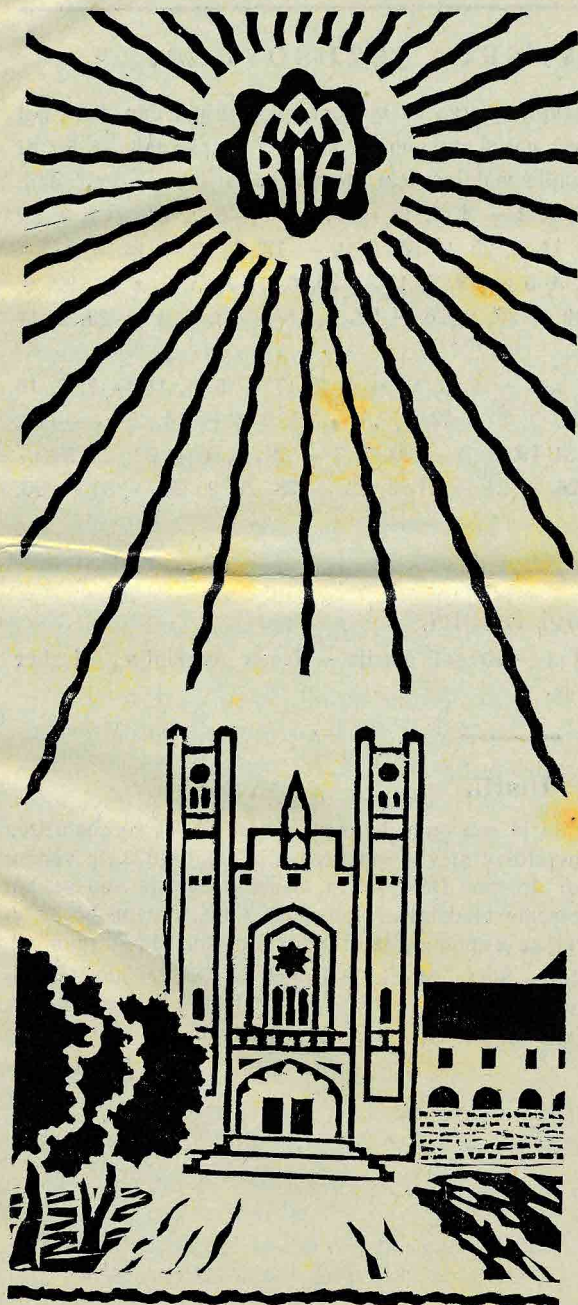

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ.
SOTRUDNIKE IN
SOTRUDNICE

1929

LETO XXV
ŠTEV. I
JANUAR
FEBRUAR

VSEBINA.

Novoletno razmišljanje. — Petindvajsetletnica — Iz življenja don Bosca. — Kardinal dr. Avgust Hlond v Ljubljani. — Sestra Marija Mazzarello. — Iz naših misijonov. — Češčenje Marije Pomočnice kristjanov.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V februarju: 1. 3, 12 — 2. 5, 3 — 3. 7, 2 — 4. 1, 18 — 5. 2, 7 — 6. 8, 31 — 7. 4, 22 — 8. 9, 27 — 9. 6, 14 — 10. 7, 28 — 11. 2, 25 — 12. 4, 19 — 13. 7, 10 — 14. 6, 17 — 15. 1, 23 — 16. 2, 24 — 17. 8, 9 — 18. 3, 5 — 19. 2, 13 — 20. 6, 1 — 21. 7, 6 — 22. 9, 16 — 23. 4, 28 — 24. 6, 8 — 25. 8, 21 — 26. 9, 26 — 27. 1, 15 — 28. 7, 4 — 29. 2, 11 — 30. 1, 24 — 31. 3, 20.

V marcu: 1. 4, 19 — 2. 7, 23 — 3. 2, 1 — 4. 8, 13 — 5. 7, 17 — 6. 1, 11 — 7. 7, 15 — 8. 4, 25 — 9. 2, 21 — 10. 1, 8 — 11. 5, 2 — 12. 7, 18 — 13. 9, 5 — 14. 2, 24 — 15. 6, 9 — 16. 4, 26 — 17. 5, 10 — 18. 2, 31 — 19. 6, 3 — 20. 7, 7 — 21. 1, 4 — 22. 2, 28 — 23. 9, 14 — 24. 8, 12 — 25. 6, 16 — 26. 4, 27 — 27. 3, 22 — 28. 5, 20 — 29. 1, 30 — 30. 7, 6 — 31. 9, 29.

Novi častilci.

16. 2. 24 — Kūhar Elizabeta — Fujs Ana — Kragelj Marija — Nemec Apolonija — Jazbec Frančiška — Kopač Ana — Źakelj Marija.

Umrli.

Strmole Marija iz Gor. Prapreč. — Bila je ena onih delavnih sotrudnic, ki so zasluŹile, da smo jo radi marljivega delovanja uvrstili v število pospeševalk. Od l. 1922. je vedno zvesto in vztrajno podpirala salezijansko druŹbo. Delovati za Marijino čast je bilo veliko veselje. Gotovo ji je Marija bogato poplačala to delavno ljubezen. Salez. druŹba bo pa v znak hvaleŹnosti molila za blago dušo. Naj se je spomnijo tudi blagi sotrudniki in sotrudnice!

Priporočamo tudi: Krek Cilko iz Seln — Sluga Marijo iz Brega — Antolič Ano iz Lahonščaka — Domanjko Frančiško iz Bučečovci. —

Kar so storili za salez. druŹbo, naj jim Bog posebno bogato poplača!

Novoletno razmišljanje.

DOČAKALI smo zopet novo leto. Dar božji je, zato bodi Bogu hvala zanj. Sedaj je treba, da se za hip ozremo v preteklost in da obrnemo pogled v prihodnost.

Kako smo preživelí preteklo leto? Seveda v duhovnem oziru. Ali smo napredovali ali nazadovali?

Približali smo se za velik korak večnosti; toda ali smo storili tudi velik korak naprej v notranjem spopolnjevanju samega sebe?

Kako smo sodelovali z milostjo božjo, ki nam je bila v tako obilni meri odmerjena? Ali nismo zanemarjali marsikatero milost, ki bi lahko v naših dušah rodila prekrasne sadove?

Koliko dobrih del smo storili? Ali nismo bili z Bogom preskopi, preozkosrčni? Kolikokrat smo imeli priliko storiti dobro delo, na videz sicer neznatno, toda pred Bogom velike vrednosti, pa smo zamudili pravi trenutek! Ali ni bilo to škoda za našo dušo? Božji Učenik nam priporoča: Nabirajte si zakladov, ki jih rja ne sne, molji ne uničijo, tatovi ne odnesejo. Pa smo tako malo mislili na ta opomin.

Sotrudniki in sotrudnice! Ali ste se v preteklem letu trudili, kar je bilo v Vaši moči, da bi podpirali salezijanske naprave z molitvijo, z besedo, z dejanjem? Mnogi sotrudniki in številne sotrudnice lahko z mirno vestjo rečejo, da so storili vse, kar je bilo v njihovi

moči; toda ali lahko to rečejo vsi brez izjeme? Ali ni kdo vpisan med sotrudnike pa se vse leto ni spomnil v molitvi salezijanskih misijonarjev, salezijanskih naprav v obče?

Kako smo skrbeli v preteklem letu za našo mladino? Ali smo ji posvečali pozornost, kakor jo zasluži? Ali smo skušali jo obvarovati pred nevarnostmi, ki se v zadnjem času vedno bolj množijo? Kaj smo storili, da bi preprečili slabo čtivo, po katerem mladina, žal, tako hlastno posega? Ali nismo gledali malomarno, kako so besni volkovi v obliki slabega tiska trgali duše mladostnikom in jih zavajali na pot pregrehe?

Pa obrnimo pogled tudi v prihodnost. Pred nami stoji kot neprodírna megla; ne vidimo skozi, ne vemo, kaj nas čaka, kaj nas bo doletelo v letu, ki ga pravkar pričenjamo.

Resnica pa je: vsak je svoje sreče kovač. V veliki meri je od nas odvisno, kakšno bo to leto, ki ga sedaj pozdravljamo polni lepih upov in veselíh načrtov. Naše srce je pač tako ustvarjeno, da vedno hrepeni, da vedno sanja o solčnih pokrajinah, kjer ni ne žalosti ne tuge, kjer je nežna pomlad, kjer se nam vse prijazno nasmiha in dobrika. Tako je naše srce. To je vedel tudi sv. Avguštin, ko je zapisal besede: Nemirno je naše srce. . .

Ali se bodo naše sanje uresničile? Na tem svetu ne, ker nismo ustvarjeni,

za to, da bi bili v polni meri srečni na tem svetu. Vendar nekaj je tudi na tem svetu dosegljivo. Sv. Avguštin je to dobro čutil, ko je trdil, da je naše srce nemirno, dokler ne počiva v Bogu. Velika skrivnost je skrita v teh besedah. Naše srce bo umirjeno, če bo počivalo v Bogu, če bo naša duša vdana Njemu, ki je njen začetek in konec. Blagor tistim, ki se jim je Bog razodel v pravi, nesebični požrtvovalni, vsemu odpovedajoči se ljubezni! Le v tej ljubezni, ki ne pozna mej in pridržkov, je prava sreča za človeka — popotnika na tej tužni zemlji.

Če hočemo tedaj, da nám bo to novo

leto prineslo srečo in blagoslov, iščimo povsod edinole Boga in njegove pravice. Naša volja bodi vedno pripravljena služiti Bogu v vsem, ne samo v dnevih veselja in zadovoljnosti, ampak tudi ob uri preizkušnje. Zlasti te poslednje naj nas vodijo k Bogu, kakor so vodile k Bogu toliko drugih, katerim se je šele ob uri trpljenja in bridke preizkušnje razjasnilo v duši, da so prišli do spoznanja, ki jih je priklenilo na Boga.

Novo leto naj bo za nas leto bogatega doživljanja v Bogu.

Novo leto naj bo za nas leto obilne setve za nebesa.

Petindvajsetletnica.

1904 — 1929.

S pričujejo številko nastopi naš list svojo petindvajsetletnico. Lepo dobo ima naš list za sabo in dasi skromen v svojih zahtevah, tako skromen, da je izven krogov našega sodelovanja danes še popolnoma neznan, pa vendar je na splošno, lahko rečemo, dosegel prav lepe uspehe. Njegova zasluga je zlasti, da se je pobožnost do Marije Pomočnice tako razširila med slovenskim ljudstvom, da se je v širokih krogih vzbudilo zanimanje za salezijanske naprave, zlasti pa za naše misijone. Znatno je pripomogel, da se je krepko razvila organizacija našega sodelovanja, ki se tako lepo in s tolikim uspehom udejstvuje v razširjenju salezijanske misli.

Salezijanski vestnik je pod naslovom „Don Bosko“ začel izhajati leta 1904.

Skromni so bili njegovi začetki, skromen obseg in format, toda vzbudil je takoj zanimanje pri mnogih, ki so po tem listu spoznali našega čast. ustanovnika, salezijanske naprave in njihov pomen. Kmalu je število sodelovnikov tako narastlo, da je Turin prevzel nalogo izdajati list kot uradno glasilo don Boscovih ustanov. Tedaj je dobil ime: „Salezijanska poročila“. Dobil je lepšo obliko in znatno večji obseg. Izhajal je redno vsak mesec in prinašal krasna poročila o delovanju naših misijonarjev zlasti v Patagoniji in Matto Grossu ter obširne in privlačne sestavke o življenju Janeza Bosca. Ob svetovni vojni je list začasno prenehal. Naši sodelovniki in sodelovnice so dobro vedele, da je list ustavila neizbežna sila, zato niso ostali nič manj zvesti smernicam in idejam,

ki jih je list zastopal. Sprva se je mislilo, da bo to izredno stanje trpelo le malo časa, pozneje pa je vsakdo uvidel, da ne bo tako hitro konec vojske. Sotrudniki in sotrudnice so se pogosto oglašale, češ, pošiljajte nam vsaj kak nadomestek „Salezijanskih poročil“, da bomo tako vsaj za silo informirani o tem, kar se godi po salezijanskem svetu. Tedaj so leta 1916. sklenili, da naj se izdaja „Salezijanski vestnik“ kot nadomestilo „Sal. poročil“.

Po vojni pa se je smatralo za primerno, ostati trajno pri „Salezijanskem vestniku“, ki je postal zelo priljubljen list in so bili ljudje žnjim zadovoljni. List je kmalu po vojski dobil večjo obliko in večji obseg tako, da je vsaj deloma dosegel nekdanja „Sal. poročila“. Le ena posledica vojne ga je doslej vedno spremljala in ga spremlja še danes, namreč, da je list dvomesečnik, ne pa mesečnik, kakor so bila prejšnja „Sal. poročila“. Toda upamo, da bo v doglednem času popravil tudi ta nedostatek, ki je večini naših bravcev kaj malo po volji. Že zdaj ob 25 letnici svojega obstoja je Vestnik zahrepenel po velikih prednostih, ki bi jo imel, ako

bi bil mesečnik, toda naš tiskarski stroj se je uprl, rekoč: Premajhen sem in prešibek; dobite močnejšega in večjega tovariša, pa bo tudi Vestnik prišel na svoj račun.

Sedaj pa se nekaj dani. Upanje je, da dobimo večji stroj. Tedaj bo tudi Vestnik dvignil svoj skromni glas in zahteval zase to, kar je že pred vojsko imel. Letos je dobil že nekoliko boljši papir in tudi naslovna stran bo pokazala novo lice. Hvala Bogu vsaj za ta napredek; drugo pride ščasoma.

Naša želja je, da ostanejo vsi bravci Vestnika, zvesti našemu listu. Ob enem pa prosimo, naj nam sporočijo, kaj jim v listu ugaja in kaj jim ne ugaja, da bo tako skušal odpraviti nedostatke, ki bi mu morda bili v kvar. Seveda je vsem ustreči nemogoče, tudi Vestnik tega ne zmore.

Ob 25 letnici se moramo zahvaliti božji previdnosti, ki je vodila usodo našega lista, Mariji Pomočnici, za ves blagoslov, ki ga je bil naš list deležen doslej in pa ysem našim sotrudnikom in sotrudnicam za blagohotno naklonjenost in ljubeznivo gmotno sodelovanje.

Iz življenja don Bosca.

KRUH

BOŽJE PREVIDNOSTI.

DON Bosco je mnogo potoval; moral je pač iskati kruha za svoje gojence. Pa tudi žeja po dušah mu je prečestokrat potisnila potno palico v roko. Zlasti tedaj, ko je zidal cerkev Marije Pomočnice, so ga denarne stiske večkrat prisilile, da je šel iskat dobrih in

blagih src, ki bi mu hotela pomagati.

Na takem potovanju je bil, ko je nekoč hotel obiskati novarskega škofa, velikega njegovega prijatelja. Bilo je v dnevih poletne vročine in škof je bil na počitnicah v svoji vili v Gozzanu. Izrazil je bil don Boscu željo, se z njim posvetovati o važni zadevi, kako bi se dalo pomnožiti število duhovniških poklicev. V njegovi škofiji je

primanjkovalo duhovniškega naraščaja in nadpastir se je bal za bodočnost svoje črede.

Don Boscó je hotel ustreči želji gorečega nadpastirja. Pripeljal se je v Novaro z namenom, da se odpelje v Gozzano s prvim vlakom, tako da bi došel h škofu za kosilo. Toda nesreča je hotela, da je don Bosco zamudil vlak. Marsikdo bi se vznemiril ob taki nepriliki. Ne tako don Bosco. Mirno se je vrnil v mesto, napravil nekaj obiskov in odpotoval s poznejšim vlakom.

V Gozzano je došel šele ob polenajstih po noči. Kam naj gre ob tej pozni uri? Ni se dolgo pomišljal. Gre naravnost v škofovo vilo in potrka na vrata.

Škof ga je sprejel z velikim veseljem. Vendar ga je nepričakovani pozni obisk spravil v ne malo zadrego. Škof ni imel v svoji vili lastne kuhinje in si je dajal prinašati hrano zase in za svoje osebje iz bližnje gostilnice. Tisti večer ni bilo doma ničesar, kar bi moglo potolažiti prazen želodec. Drugega ni bilo v shrambi kot nekaj olja in par steklenic vina. Kruha pa niti skorjice. Trgovine in gostilne radi pozne ure zaprte. Kaj bo, če don Bosco še ni večerjal?

Škof se ni upal vprašati don Bosca, kako je z večerjo; namignil je tajniku, naj to on stori mesto njega.

— Don Bosco, vi najbrže še niste večerjali — vpraša tajnik.

— Kaj pravite? Ne samo večerjal, niti kosil še nisem danes: vozni red in opravila so mi zmešala štrečno.

Ta odgovor je še povečal zadrego. Škofu je bilo tako mučno, da se je umaknil v svojo sobo in don Bosca prepustil tajniku, naj si kako pomaga iz zadrege.

Tajnik je pojasnil don Boscu, kakšen je položaj v hiši glede večerje. Don Bosco je poslušal smehljaše. Niti najmanjše se mu ni poznalo, da bi ga bilo to kaj vznemirilo.

V istem hipu vstopi neki duhovnik misijonar, ki je bil tiste dni škofov gost. Takoj je opazil tajnikovo zadrego. Ko mu je

le-ta pojasnil vsó stvar, pravi: Temu se pa da pomagati. Glejte, ko sem se poznó zvečer vračal v Gozzano, sem zadel z ного ob neko stvar, ki nam bo sedaj prav prišla. To rekši, potegne iz zavoja dva hlebčka belega kruha. Našel jih je bil na cesti in jih pobral, da bi dar božji žalostno ne preminul. Bila je previdnost božja, ki je skrbela za ubogega don Bosca.

Pri neki sosedi so dobili dve jajci, prinesli so steklenico vina in večerja je bila gotova. Don Bosco je bil izredno dobre volje. Trdil je, da mu večerja že dolgo ni tako teknila in da mu kruh še ni kmašu šel tako v slast kot ta, ki mu ga je poslala božja previdnost.

Naslednji dan je dal škof don Boscu na čast pripraviti slovesno kosilo in povabil tudi več odličnih oseb. Nato se je z njim na dolgo in široko razgovarjal o zadevi, ki mu je bila tako na srcu. Med drugimi je škof predlagal don Boscu, naj bi njegovi sinóvi prevzeli vodstvo in vzgojó malega semenišča njegove škofije. Don Bosco pa je po temeljitem prevdarku smatral to za neprimerno in je škofovo ponudbo odločno odbil. Pač pa sta s škofom sklenila, da se v Novari otvori salezijanski zavod z osnovnimi razredi in gimnazijo. To se je pozneje tudi zgodilo.

KAKO SODI O DON BOSCU NJEGOV BIVŠI GOJENEC.

Dr. Anton Berrone, kanonik v Turinu, ki je bil don Boscov gojenec v Oratoriju v letih 1865. do 1869. takole poroča o njem:

Gorečnost za čast božjo je bila vsebina don Boscovega življenja. Vsi smo občudovali njegovo vzorno vedenje, njegovo požrtvovalnost in neumorno delavnost. Njegov zgled je silno vplival na nas, njegove gojence. V nezgodah in preizkušnjah smo ga videli vedno vedrega in polnega zupanja v Boga. Pogostokrat sem ga opazoval pri jedi. Nikdar nisem čul, da bi bil kakšno jed hvalil ali grajal; jedel je vse

od kraja z največjo ravnodušnostjo. Prepričan sem, da ni šel nikdar na izprehod za samo razvedrilo. Njegova sobica je bila zelo preprosto opremljena in je služila za vse: za sprejemnico, pisarno in spalnico.

Splošno je bilo naše prepričanje, da ima don Bosco izredne nadnaravne darove. Ko sem vstopil v Oratorij, so mi tovariši pripovedovali, da je pogostokrat prorokoval smrt tega ali onega tovariša in da se je napoved vedno do pičice uresničila. Ob mojem vstopu v Oratorij je bila zgradba Marijinega svetišča v teku; tovariši so mi pravili, da je don Bosco že več let naprej napovedal, kje bo stala cerkev in kakšen bo njen obseg. Ta napoved nas mora tem bolj začuditi, ako pomislimo, da don Bosco ni imel tedaj nikakih denarnih sredstev, in da so mu mnogi zelo nasprotovali in ga celo preganjali.

Med gojenci je bilo plošno prepričanje, da don Bosco vidi v dušo. Ako je imel kdo nemirno vest, ker je padel v greh, se ni upal v njegovo bližino, dokler ni opravil dobre spovedi: bal se je, da bi mu don Bosco ne bral na čelu, kako je z njegovo dušo. Sam sem bil nešteto krat priča takih dogodkov. Prepričani smo bili tudi, da don Bosco vidi od daleč, kadar je na potovanju, ako se zgodi kak nered v Oratoriju.

Skrbno je pazil na svoje gojence, da bi se ne vrinile med nje razvade ali neredi, ki bi mogli ogrožati njihove duše. Njegov namen je bil s skrbnim nadzorstvom takorekoč onemogočiti med gojenci izgrede. Zato je vladal v Oratoriju vedno vzoren red, dasi je bilo število gojencev izredno veliko in so bili tu raznovrstni dečki iz raznih krajev in različnih navad.

Globoka ponižnost je odsevala iz vsega njegovega vedenja. Bil je vedno prijazen,

ljubezniv, pozoren in obziren do vseh. Zato si je pridobil srca vseh. Neka skrivna moč nas je vlekla k njemu in kar srečne smo se počutili, če smo mogli v njegovo bližino. V svojih pogovorih je pogostokrat vzbujal v nas željo po nebesih. V svoji živi veri in trdnem zaupanju v Boga, je bil živo prepričan, da bomo šli vsi v nebesa, kar nas je bilo v Oratoriju.

Zelo pogostokrat je šepnil na uho tega ali onega izmed gojencev kako besedo o Bogu. Take besede so bile vedno zelo učinkovite.

Kako smo občudovali don Bosca, videč, kako spoštovanje imajo do njega zunanje osebe. Kolikokrat smo bili priče, kako so mu spoštljivo poljubili roko, ga prosili blagoslova in ga sprejeli kleče.

Ako je bil odsoten, smo srčno hrepeneli, da bi se čimprej vrnil, in ko se je to zgodilo, smo ga vedno sprejeli z velikim veseljem in resnično vdanostjo.

Gojenci so se tako navezali nanj, da ga niso mogli pozabiti tudi pozneje, ko so zapustili Oratorij in se razkropili po raznih krajih in si v različnih službah služili svoj kruh. Kdor je don Bosca enkrat vzljubil, ga ni pozabil več vse življenje.

Nič čudnega ni tedaj, če je v Oratoriju vladal duh prave pobožnosti in strah božji. Ako se pa kak gojenec nikakor ni mogel prilagoditi življenju v zavodu, ga je prostovoljno zapustil in le redkokdaj se je zgodilo, da bi bili morali koga odsloviti.

Blag spomin, v katerem je vse življenje ohranil svojo mater, je bil nam gojencem v močno pobudo k spoštovanju svojih staršev. Don Bosco je pogostokrat govoril o svoji materi in tudi od drugih sem čul, kako krepostna, blaga in sveta duša je bila in kako je vsa zadnja leta svojega življenja žrtvovala za prosep Oratorija.

Gorje tistemu ki daje pohujšanje; boljše bi mu bilo, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja.

Kardinal dr. Avgust Hlond v Ljubljani.

RAKOVNIK je zopet doživel posebno veselje. Odel se je v slavnostno oblačilo, pred cerkvijo so bili postavljeni mlaji z vihrajočimi zastavami, Rakovniška cesta se je odičila s slavoloki, opremljenimi z navdušenimi napisi.

Kaj se je zgodilo?

Že par tednov prej smo zvedeli veselo novico, da nas pride obiskat na svojem potu v Rim kardinal dr. Avgust Hlond, primas Poljske in nadškof v Gneznju in Poznanjskem, ki je kakor znano član naše družbe in je bil prej provincijalni predstojnik naših zavodov med Nemci.

To se je zgodilo dne 27. oktobra, na soboto.

Ob 17.22 se je kardinal pripeljal iz Zagreba, kjer je bil gost nadškofa Bauerja in Salez. konvikta v Vlaški ulici.

K njegovemu sprejemu na kolodvoru se je zbralo mnogo odličnega občinstva ter številni zastopniki raznih oblasti in organizacij. Prisotni so bili — kakor je poročal časopis „Slovenec“ — knezoškot dr. Anton B. Jeglič s kanonikom dr. Merharjem in Volcem, divizijski poveljnik general Nedič, veliki župan Vodopivec, namestnik oblastnega predsednika prof. Jarc, mestni župan dr. Puc, prosvetni šef dr. Cupuder, policijski ravnatelj dr. Guštin, postajni šef g. Ludvik in drugi. Frančiškanski red je zastopal provincijal p. dr. Regelat Čebulj, teološko fakulteto prof. dr. Ujčič, očete lazariste vizitator Schmied, jezuite rektor Tomc. Salezijansko družbo je zastopal g. dr. Volčič, ravnatelj salezijanskega zavoda, sodelništvo pa že prej imenovani kan. dr. Merhar. Zastopano je bilo tudi Društvo ljubiteljev poljskega naroda po prof. dr. Debevču, Prosvetna zveza po ravnatelju Remcu in druge krščanske organizacije.

Ob prihodu brzovlaka je zasvirala godba Dravske divizije pod vodstvom višjega kapelnika dr. Čerina poljsko himno.

Novodošli kardinal se je, stopivši iz vlaka, prisrčno pozdravil s knezoškofofom dr. Jegličem, ki mu je nato predstavil posamezne zastopnike oblasti. Visokemu gostu so izrekli še dobrodošlico general Nedič, veliki župan dr. Vodopivec, obl. odbornik prof. Jarc, mestni župan dr. Puc, ter številni zastopniki. Ob častnem špalirju številnega občinstva, ki ga je živahno pozdravljalo, se je kardinal podal v pripravljen avtomobil, ki ga je odpeljal na Rakovnik.

Na Rakovniku so mu sobratje, gojenci in prebivalci iz okolice pripravili pred cerkvijo lep sprejem. Komaj se je prikazal avtomobil s kardinalom, ga je pozdravila s terase zavoda godba bivših gojencev; ko pa je došel pred cerkev mu je domača godba zasvirala pozdravno himno.

Kmalu po blagoslovu, ki je sledil sprejemu, se je vršila v zavodovi dvorani slavnostna akademija, pri kateri je bilo navzoče, poleg domačih, še številno občinstvo, tako da je bila dvorana nabito polna.

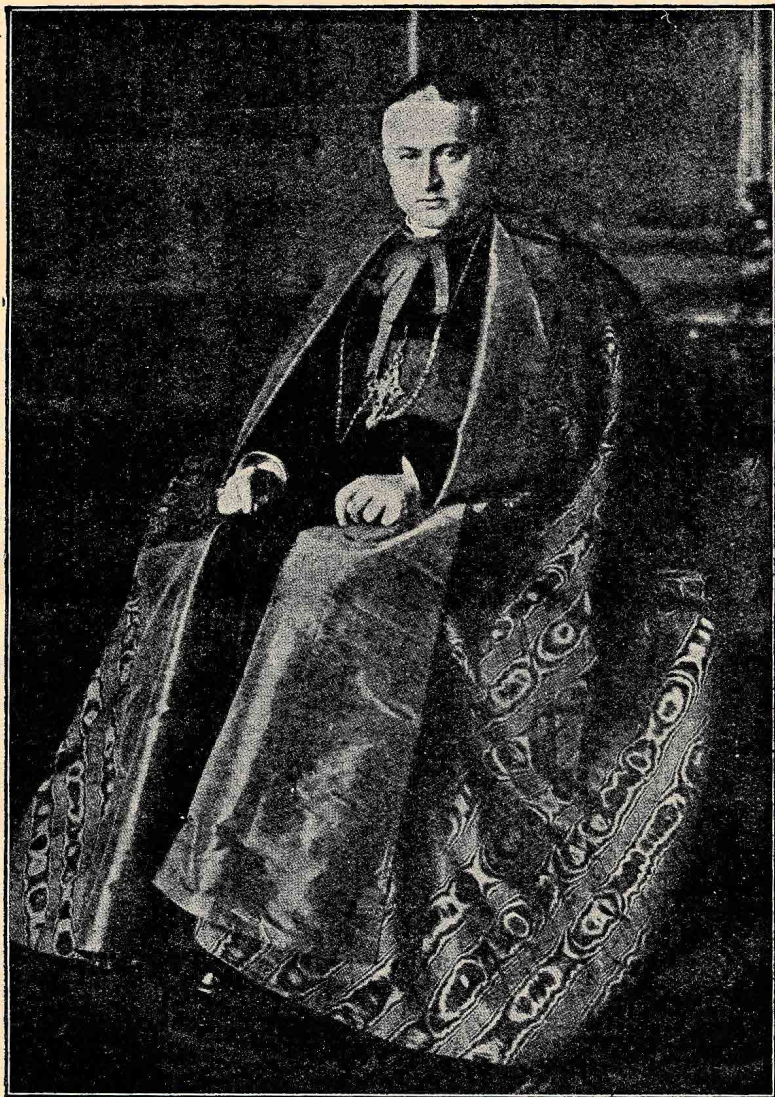
Po akademiji se je kardinal s spremstvom odpeljal v unijonsko dvorano k orlovski akademiji, h kateri ga je povabilo načelstvo te mladinske organizacije. Razne točke te izborna uspele akademije so kardinala, ki je velik prijatelj mladinskih organizacij, zelo zamimale in se je o njih ob povratku prav pohvalno izrazil.

Naslednji dan, v nedeljo, je imel kardinal sv. mašo s skupnim obhajilom za gojence in sodelnice, ob desetih pa je pontifikalno asistiral slovesni sv. maši.

Opoldne je zavod priredil na čast visokemu gostu slavnosten obed, katerega so se udeležili skoro vsi gospodje, ki so bili pri sprejemu na kolodvoru in še več drugih povablencev. Tudi pri obedu so pozdravili kardinala predstavniki raznih oblasti, med drugimi tudi msgr. dr. Merhar kot predsednik salezijanskega sodelništva.

Popoldne se je kardinal odzval zopetnemu vabilu in se odpeljal v Union k slovesni otvoritvi radija in koncertu Pevske zveze. Tu mu je zbrana množica

skega življenja z uspehom udeleževal na glasbenem polju, so posebno zanimali razni zbori, ki so na tej prireditvi nastopili z dovršenimi proizvajanj.

Kardinal dr. Avgust Hlond.

privedila živahne ovacije. V imenu Prosvetne zveze ga je prisrčno pozdravil predsednik Zveze dr. Mohorič. Kardinala, ki se je ves čas svojega salezijan-

V ponedeljek dopoldne je kardinal vrnil obisk raznim dostojanstvenikom nato pa prebil ure, kar jih je še imel na razpolago, v krogu svojih redovnih so-

bratov. V torek zjutraj na vse zgodaj se je odpeljal proti Rimu, kamor je bil namenjen k sv. očetu.

Obisk kardinala dr. Avgusta Hlonda, ki ga odlikuje izredna, prava salezijanska ljubeznivost, bo ostal na Rakovniku

vsem v trajnem spominu. Trdno pa upamo, da ta obisk ni bil zadnji, kajti pot iz Poljske v Rim pelje tudi skozi Ljubljano. Kardinale pa dolžnost pogostokrat kliče v Rim.

Sestra Marija Mazzarello, prva predstojnica Hčera Marije Pom.

BOLEZEN.

KAKOR ogenj je bolezen. Požge navezanost na ta ubogi svet in na njegovo penasto veselje, očisti dušo sebeljubja in ošabnosti, da se zasveti kot čisto zlato v nesebični ljubezni do Boga. Včasih pride med boleznijo kakor razodetje. Duša spozna, da je pot, ki je po njej hodila, sicer široka, toda vodi v temo in pogubo; spozna tudi in vidi ozko in trnjevo pot Kristusovo, polno zatajevanja in žrtev, ki ga pelje v svetle nebeške dvore. Tako postane bolezen kakor mejnik med starim in novim življenjem. In verna duša mora, tisočkrat mora zahvaliti Modrost božjo za bolezen, ki jo je na novo rodila za Kristusa. —

Tudi Marijo Mazzarello je obiskala bolezen.

Mazzarelli so se bili preselili iz Valpomeske v vas Mornese. Marija je bila zadovoljna; kajti prišla je bliže cerkvi, bliže don Pestarinu, bliže Jezusu.

Toda ni se dolgo veselila te božje bližine, ni dolgo hodila v rožnih jutrih k božjemu Jetniku. Bog ni hotel, da bi ga ona obiskovala. Obiskal jo je On sam — s trnjem ovenčan, z grobim križem na ramah, s trpljenjem na obličju in ji je dejal: Tudi ti trpi, kakor sem jaz!

Nalezla se je legarja. Kako je to prišlo?

Mnogo morneskih družin je zbolelo za legarjem. Tudi družina Marijinega strica

Vsi so morali v posteljo. Kdo naj jim streže?

Don Pestarino je pomislil na Marijo. Čednostna je in požrtvovalna in polna ljubezni do bližnjega. — Poklical jo je in ji dejal:

„Marija, iz ljubezni do Kristusa pojdi in pomagaj bolnim sorodnikom!”

Zmedeno ga je pogledala Marija. K bolnikom? In če zboli še ona?

Toda don Pestarino ni odnehal.

„Dobro. Če že hočete, grem. Toda prepričana sem, da se nalezem bolezni.”

In je šla. Stregla je bolnikom z ljubeznijo. Telesno jih je krepčala in duševno. Govorila jim je o Bogu. In bolniki, ki jim je že smrt gledala z obraza, so se vdali v voljo božjo. Marija jim je bila kot angel tolažnik. — Niso se več bali smrti. Trpljenje jim je postalo sladko. Sladila ga je Marija s svojo ljubeznijo. —

Minul je mesec. Bolniki so okrevali. Marija se je veselila njihovega zdravlja. Toda, joj, bolezen se je vrgla na požrtvovalno dekle. Marijina slutnja se je uresničila. Zbolela je za legarjem.

Toda ni se ustrašila. Preprosto je dejala:

„Vedela sem! Zgodi se volja božja!”

Legla je v prepričanju, da ne vstane več. Biló je na praznik Vnebovzete. Marijine prijateljice so v cerkvi prepevale svete pesmi in slavile nebeško Kraljico. Ona je pa molče trpela in z blodnimi očmi iskala

Marijino podobo, da jo pozdravi z enim pogledom, z enim vzdihom.

Čez noč je mati bdela ob hčerkinji postelji. — Oh, te noči — dolge kot sama večnost! — Mati je zgubila upanje. Ob misli na smrt svoje hčerke, so se ji orosile oči.

„Mama, jokate? Zakaj? Mislite, da sem se nalezla bolezni pri bolnih sorodnikih. O, da bi bilo res! Umrta bi kot mučenica ljubezni. Toda nisem vredna! Mučenicar! Kako bi bila srečna!”

Čez dan so prihajale njene družice:

„Marija, kmalu bomo skupaj šle v cerkev.”

„Kadar bo Bog hotel!”

„Bomo molile zate!”

„Da, molite. . .”

A zdelo se je, da molijo brez uspeha. Smrt je že grabila svoj plen. — Marija je čutila, da izgublja moči, da se bliža grobu. Zdravniku je dejala:

„Ne govorite mi o zdravilih; ne potrebujem ničesar več, želim samo pohiteti v nebesa.”

In tudi zdravnik je zgubil vsako upanje na rešitev.

In Zdravnik zdravnikov? — Marijine tovarišice so potrojile molitve. — In so bile uslišane. — Že Marija zgublja svet izpred oči, že blodi, že je vsa pripravljena, da stopi v večnost in glej, Gospod noče je še k sebi. Marija se zbudi kot po dolgem snu, vročina preneha. Marija je rešena.

Na praznik rožnavenske Matere božje je šla v cerkev, da s tovarišicami zahvali blaženo Devico za ozdravljenje. — In ko je klečala sama pred tabernakljem, je Bogu povedala te-le tako ponižne in tako svete besede:

„Gospod, ako si mi v svoji dobroti odmeril še nekaj let življenja, naj bom v teh letih od vseh pozabljena, razen od tebe!”

Ali ni bila bolezen Mariji kot ogenj, ki ji je požgal svetne vezi in jo vnel za ljubezen božjo?

NOVA POT.

Bolezen je Marijo zapustila, njene posledice je niso zapustile. Prej žilavo kmečko dekle, močno kot hrast v gori — zdaj slabotna deklica, nežna kot rožica na polju. Toda Marija, je upala kot upajo vsi okrevajoči:

„Čez jesen in zimo se odpočijem. Pride pomlad z zelenjem in soncem in tudi jaz bom vsa mladostna in močna.”

Prišla je jesen: listje je rumenelo in odpadalo, dež je pršil in trkal dolgočasno na okno. Marijo so utrujali zaspani jesenski dnevi. Prišla je zima: krog voglov je piskal in cvilil veter, polja so bila mehko, belo pogrnjena, na ognjišču je veselo prasketal ogenj in ožarjal Mariji blede lica. — Tožno je zrlo dekle v plamen. Mati jo je skrivaj opazovala in zdaj pa zdaj globoko zavzdihnila. Smilila se ji je hčerka in skrbelo jo je. —

Prismehljala se je pomlad: zelenje je sililo iz tal in iz vejevja, breskve so cvetele, ptički so se naselili na vrtu in v gozdu ter prepevali v sončni dan. Marija je s slastjo uživala vso to krasoto in globoko vdihavala vonjvi pomladanski zrak. Zdela se je prenovljena in pomlajena, zdrava in močna. Zato je prijela za lopato in hajd v vinograd. — Koplje, koplje in se poti, koplje — in zaostaja za drugimi; koplje — omahuje in omaga. Vsa uničena se nasloni na lopato:

„Ne morem. Nisem kos takemu delu.”

Žalostna se napoti domov. Misli ji uhajajo v bodočnost:

„Česa naj se lotim? Za delo na polju nisem več. Kam naj torej grem? Družini ne maram biti v nadlego. Ko bi se šla učiti šivanja? Da, da, šivat pojdem!”

Ta misel ji je bila tako nova in tako pametna, da jo je gojila z ljubeznijo. Kot nove poti se je razveselila. Še tisti večer je govorila z očetom. Ta je spoznal, da je Marijina namera jako pametna, zato ji je rad dovolil.

Oče ji je torej dovolil, ona, sama je bila vesela novega poklica in k temu se je pridružila še tretja misel, misel na deklice.

„Zbirala bom krog sebe deklice, učila jih bom šivanja, lepega vedenja, predvsem pa ljubezni božje.

To je bil sveti načrt, ki ga je blagoslovilo nebo.

Nekega dne je Marija šla čez holm imenovan Borgoalto. Kakor je bila zamišljena sama vase in v svoje načrte, se je ozrla kvišku in strmeč zapazila lep zavod, v katerem je bilo polno deklic. — Kako to? Prej vendar ni bilo tega poslopja na holmu, jaz ga nisem še videla. Kaj naj to pomeni?”

Zdelo se ji je, da sanja. In vendar ne. S temi očmi gleda zavod in s temi ušesi sliši vpitje veselih deklic. In notranji glas ji pravi:

„Tebi jih izročam!”

Vsa razmišljena se je zatekla k don Pestarinu. In on?

„Sanjarije. O tem ne smeš več govoriti.”

„Ne bom mislila več na to.”

Tako je obljubila Marija. A kako naj ne misli več na deklice? Ko pa v globini duše vedno in vedno čuti glas. Tebi jih izročam!?

Marija je imela prijateljico, ki ji je bilo ime Petronila. Ljubili sta se kot sestri. Združno sta se podpirali v ljubezni božji. Bilo je sveto prijateljstvo dveh duš, ki si gladita pot v nebesa.

Petronili je Marija odkrila skrivnost in jo povabila, naj sodeluje.

Za delo na polju nisem; zato sem sklenila poprijeti se šivanja. Pridi še ti. Pri krojaču še izučiva, potem odpreva lastno delavnico. Zbirali bova krog sebe vaše deklice, jih učili šivanja in ljubezni do Boga. Dó tedaj pa naj bo pri šivanju vsak bodljal en del ljubezni božje. — Kako misliš ti?”

„Prav rada bi ti sledila — je odgovorila Petronila — a kaj poreče moja družina?”

„Govori z očetom! On je gospodar v hiši. On ti bo dovolil.”

In res! Oče je Petronili dovolil. Ona in Marija sta torej šla še k don Pestarinu in in ga vprašali za mnenje. Pobožni duhovnik je potrdil njiju načrt. Še tisti dan sta se obe dekleti zglasili pri vaškem krojaču Valentinu, ki ju je tudi sprejel.

Tu se začenja nova pot v Marijinem življenju, pot, ki ne bo krenila z nje do smrti, pot, ki jo bodo hodile tisoči njenih duhovnih hčerâ. *(Dalje prihodnjič.)*

IZ NAŠIH MISIJONOV.

TEŽAVE IN TOLAŽBE MISIJOVSKEGA ŽIVLJENJA.

HUDE so težave, na katere naleti misijonar tu v Indiji, in med temi prednjači znana indijska brezbriznost in lenoba.

Pred kratkim sem spremljal nekega misijonarja v vas, kjer je že par let nastavljen katoliški učitelj, ki poučuje vaško deco, toda do sedaj ni pridobil niti enega pogana za katoliško vero. Obiskala sva več koč.

Povsod so naju prijazno sprejeli, da celo vabili so naju, da bi vstopila in ponujali kupico čaja. Vpričo tega ravnanja sem bil ves navdušen in prepričan sem bil, da bodo ti ljudje v najkrajšem času krščeni. To svoje mnenje sem izrazil na povratku misijonarju. A on me je skoraj pomilovalno pogledal in odvrnil: „Dragi moj, zmotil si se. Že tri leta zahajam semkaj in vedno so me ti ljudje sprejeli s prirojeno jim gostoljubnostjo; ko pride pogovor na vero, me sicer poslušajo, dokler nisem izčrpal

vse zaloge svoje zgôvornosti, toda na koncu mi malomarno zavrnejo, da je naša vera res lepa, ampak da ni za nje, ker se jim ne ljubi nalagati si novih bremen. Vzdrževati se pijančevanja, moliti, hoditi v cerkev, ne, tega ne morejo, za to nimajo časa."

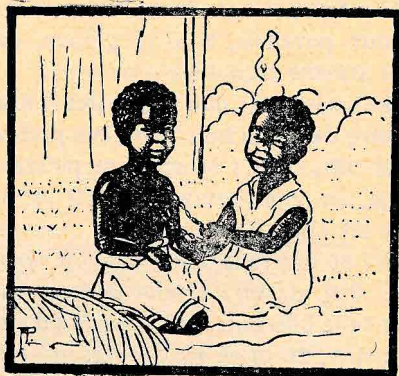
Umolknil je; in tudi jaz nisem upal staviti mu novih vprašanj. Tiho vsa korakala ob luninem svitu proti domu, zatopljena vsak v svoje misli in iz najininih src se je dvignila goreča molitev k prestolu Najvišjega za dušni blagor in skorajšno spreobrnjenje tega ubogega ljudstva, ki blodi v temi poganstva.

*

Druga ovira, nič manjša od prejšnje, je zakrjenost premnogih poganov, ki uporabljajo vse svoje moči, da ovirajo in podirajo božje kraljestvo na zemlji.

V preteklem juliju se je razširila novica, da bo v Shillongu krščen ugleden priseljenec vere Hindu (med Khasi namreč ni ne hinduistov ne mohamedancev). Sveti obredi bi se morali vršiti z vso slovesnostjo baš na dan posvečenja prvih dveh duhovnikov v Assamu. Ali kaj se zgodi! Približno dva tedna pred določenim dnevom se predstavi našemu apostolskemu prefektu brat omenjenega katehuma skupno z nekaterimi pristaši ter zahteva, da naj prepove bratu vstop v katoliško cerkev. Le-ta mu odgovori mirno in dostojanstveno, da ne bo nikdar kaj takega storil. Ko le vsa prigovarjenja niso nič zalegla pri našem dobrem predstojniku, je oni hinduist, besneč in grozeč, odšel in se napotil naravnost v hišo svojega brata katehuma.

Apostolski prefekt je takoj obvestil misijonarja tukajšnjega okrožja, kaj se je pripetilo in ta se je nemudoma napotil v hišo Sanganaria (tako je katehumu ime). da bi mu pomagal ob tej preizkušnji. Prišel je pravočasno. Sanganaria je bil obdan od prej omenjenih hinduistov, ki so ga primorali, da je napisal odpoved katoliški veri.

Komaj je Sanganaria ugledal misijonarja, je odločno raztrgal še ne dovršeno pismo in ihteč padel na kolena pred njega. Med tem pa so se oni služabniki satana odstranili še bolj razkačeni, ker jim je bil plen že drugič iztrgan iz rok.

Še tretjič so poizkusili. Zbrali so se k posvetovanju. Bilo jih je okrog 30, izmed katerih so mnogi prišli skupno z bratom Sanganaria iz drugih krajev, nekateri celo iz Kalkute. Na tem zborovanju so sklenili, da prisilijo Sanganaria, da se odpove katoliški veri ali pa da ga umorijo po pravilih njihove sekte, (fanatična hinduistična sekta), katere član je bil Sanganaria.

Še isti dan so se vrnili v hišo Sanganaria in ga odvedli z silo na kraj njihovih shodov. Naš apostolski prefekt je takoj odredil, da se po vseh zavodih opravi enourno češčenje presv. Rešnjega Telesa, da bi se stvar dobro končala. Pozno v noči se je vrnil Sanganaria ves potrft in izmučen. Okrog 10 ur so ga držali v hiši svojih zborovanj in grozili, če ne podpiše odpovedi, da mu odrežejo nos, kar je največja sramota, ki si jo more misliti Indijec. Dolgo se je upiral in krepko ugovarjal svojim brezvestnim mučiteljem, dokler ni slednjič ves izmučen in strt podpisal odpoved in si s tem kupil svobodo. Doslej še nihče ne ve, kaj se je z njim

godilo v tistih dolгих urah, ker on ni hotel nikomur povedati, a to je gotovo, da je prebil strašne trenutke.

Takoj naslednji dan se je zatekel k nam in prosil, da bi mu bilo dovoljeno prebivati v naši hiši, dokler se vihar ne poleže. Izjavil je, da je pripravljen sprejeti sv. krst, naj še tako divjajo proti njemu. Naši predstojniki so mu rade volje dovolili bivanje v naši hiši, da bi bil tako povsem varen in ker se je bilo bati tudi napada od strani hinduistov, če bi se krst slovesno opravil v župnijski cerkvi, se je določilo, da bo krščen teden pred napovedanim dnevom v naši notranji kapelici. In tako se je zgodilo. Sanganaria je bil krščen na tihem v prisótnosti nekaterih njegovih prijateljev in njegove neveste in takoj po krstu je bil poróčen.

Naslednji dan okrepčan z božjo milostjo se je vrnil na svoja opravila, kakor da bi se ne bilo pripetilo nič izrednega. Sedaj je Jurij Sanganaria eden najzgodnejših katoličanov.

Bog daj, da bi njega stanovitnost rodila obilen sad in predramila iz neódlóčnosti mnogo njegovih rojakov.

*

Mórda se bodo čitalci Sal. vestnika, spominjali, kar sem pred nekaj več kot dvema letóma poročal o vasi Mawlai in ó prvem katoliškem shodu v tej vasi. Takrat je bilo tamkaj komaj 6 katoličanov, a danes jih je že čez 120, ki tvorijo močno in gorečo katoliško občino.

Prvo nedeljo meseca avgusta t. l. so priredili drugi katoliški shod. Sedaj misijonar ni bil več v zadregi za prostor. Ves vrh prijaznega grička mu je bil na razpolago. Nekaj dni pred shodom je kupil

ta prostór za zgradbo cerkvice in šole. Do sedaj namreč služi za cerkev obširna lesena baraka postavljena za silo, v kateri je postavljen majhen oltarček.

Nesreča je hotela, da je ravno deževalo na dan shoda in tudi v barako, ki je bila za silo pokrita, je curljalo od vseh strani. Vendar vse to ni motilo navdušenja dobrih kristjanov, ki so vstrajali pred oltarjem, kjer je bilo izpostavljeno Najsvetejše in njihove molitve niso bile brezuspešne.

Ta shod, katerega so se udeležili tudi pogani polnoštevilno, je predramil skoraj vse pogane, ki so začeli proučevati katoliško vero. Mnogi prihajajo redno vsako nedeljo v cerkev, da prisostvujejo sv. obredom in razlagi krščanskega nauka.

Približno dva tedna po tem shodu sem imel opravke v tej vasi. Napotil sem se tjakaj proti večeru skupno z nekim tovarišem. Ko sva se bližala vasi, nama je prihitela nasproti kopica otrok, pozdravljajoč nas z glasnimi klici. Tedaj se mi približa majhen dečko, me pogleda z žarečimi očmi ter me vpraša: „Boste tudi mene sprejeli v vašo cerkev?“

Gotovo, dragi malček! Oni, ki je rekel: Pustite male k meni priti! — ti je vlil v srce to misel in gotovo ti bo pomagal, da dosežeš, kar tako srčno želiš.

Take besede celijo misijonarju rane, katere, mu zadajo zlobna opravljjanja protestantskih propagandistov in nemarnost toliko trdovratnih poganov. V takih trenutkih pozabi vse trpljenje in iz njegovega srca se dvigne zahvalna molitev k Onemu, ki je delivec vseh milosti.

Salezijanski misijonar

K. Mlekuš.

Posvečujoča milost božja je nadnaravno življenje naše duše. Po njej smo najtesnejše združeni z Bogom in postanemo zmožni gledati Boga od obličja do obličja, ko se nam bo razodel v posmrtnem življenju. Smatrajmo tedaj posvečujočo milost božjo kot najdragocenejši zaklad, ki presega v vrednosti vse druge. Edini ropar, ki nam more ugrabiti ta zaklad pa je smrten greh; zato napovejmo grehu neizprosno boj.

Razno.

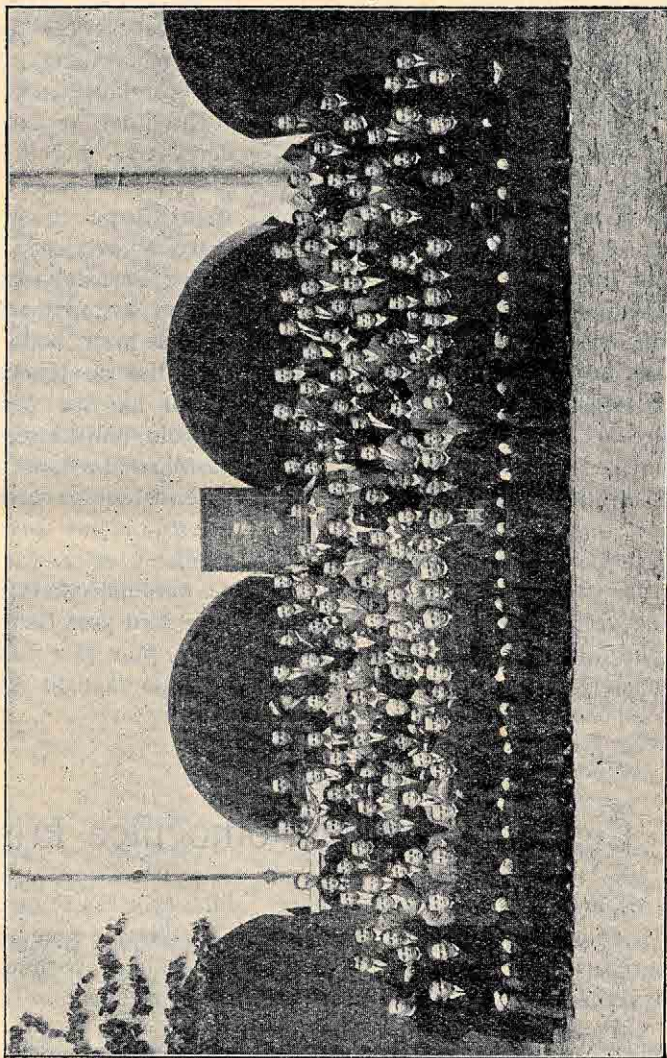
NOVI ZVONOVI
ZA CERKEV SV. VIDA.

Kakor je našim čitateljem že znano, deluje v Dravogradu lepo število gorečih salezijanskih sotrudnic, ki so se zavzele za prenoveitev starodavne cerkve sv. Vida, ki jo tam imenujejo kar salezijansko cerkev. Pred kratkim je dobila ta cerkev dva nova zvonova. O slovesnosti, ki se je vršila ob tej priliki, smo dobili od tamošnje sotrudnice Ane Jevšenak sledeče poročilo:

„Čast mi je poročati Vam o poteku blagoslovljenja dveh novih zvonov za tukajšnjo cerkev sv. Vida. Blagoslovil jih je mil. g. prošt Volbenk Serajnik dne 28. okt. Slovesnosti so prisostvovali tudi še benediktinski patér Boris iz Libuša, g. župnik Pohrastki iz Trbonj in ravnatelj sal. zavoda v Veržeu, vlč. g. Tkalec.

V soboto zvečer 27. okt. ob 6. uri so bile v farni cerkvi pete litanije in blagoslov. Drugi dan, v nedeljo, 28. okt. ob pol 9. uri je vabil še enkrat stari zvón iz leta 1809. vse prebivalstvo k slovesnemu obredu blagoslovljenja. Ob 9. uri pa se pripelje ovenčani

voz z novimi zvonovi v spremstvu belo oblečenih deklic. Pred blagoslovitvijo je imel vlč. g. Tkalec pred zbrano množico slavnostni govor, nakar je opravil mil. g. prošt V. Serajnik pontifikalno sv. mašo.

Kardinal Hlond med sobrati in gojenci na Rakovniku.

Po sv. maši je pred cerkvijo blagoslovil nova zvonova, ki nosita ime „Don Bosco“ in „Marija Pomóčnica kristjanov“. Ob tričetrt na enajst sta bila zvonova že na svojem mestu v zvoniku. Naj oznanjata

rim ni zadovoljstvo nam vsem in naj nas spremita tudi ob koncu življenja na kraj, kjer vlada večni mir in pokoj.

Popoldne ob dveh je bilo slovesno opravilo v cerkvi, pri katerem je vlč. g. Tkalec z globokimi besedami razložil pomen te slavnosti ter orisal namen in naloge salezijanskega sotrudištva.

Za lepo slavnost smo hvaležni Bogu, Mariji Pomočnici, don Boscu in vsem, ki so pripomogli, da je tako lepo uspela”.

NJ. EM. KARDINAL HLOND V ZAGREBU.

Z dunajskim brzovlakom ob pol 7 zvečer je prišel v Zagreb Nj. Em. kardinal dr. Avgust Hlond. K njegovemu sprejemu na kolodvoru se je zbralo mnogo odličnega občinstva, zastopniki raznih oblasti ter poljska kolonija. Prisotni so bili: nadškof dr. Ante Bauer, posvečena škofa dr. Dominik Premuš, dr. Salis Seevis, namestnik armijskega generala, general Radovanović, veliki župan dr. Petar Zrelec, namestnik mestnega župana Milutin Majer, poljski generalni konzul Jerzy Bartel de Weydenthal in drugi. Bili so navzoči tudi zastopniki vseh redov: jezuitov, dominikancev, bazilijancev, frančiškanov, minoritov, glagoljašev in salezijanci s svojimi

gojenci. Ob prihodu brzovlaka je zasvirala godba savske divizije poljsko himno. — Nj. Em. kardinal se je prisrčno pozdravil z nadškofom, ki mu je nato predstavil posamezne zastopnike oblasti. V nadškofijski kočiji se je kardinal odpeljal na Kaptol. Po kratkem odmoru je prišel v salezijanski zavod, kjer so ga gojenci nad vse svečano sprejeli. Nato je sledila slavnostna večerja, katere so se udeležili vsi dostojanstveniki in gojenci.

Drugi dan je Nj. Em. kardinal Hlond daroval sv. mašo za gojence; nato pa je posetil razne redove in vrnil obiske oblastem. Ob pol 10. je sprejel v nadškofijski palači v avdijenco razne katol. organizacije: Prvostolni kaptol, Društvo sv. Jeronima, zastopnike katoliške vseučeliščne mladine in dr. Nato je posetil društvo za dober tisk sv. Jeronima. Ob pol 11. je bila njemu na čast čajanka pri generalnem konzulu poljske republ. Ob eni pa slavnostni obed v nadškofijski palači, katerega so se udeležile vse cerkvene in svetne oblasti. Prisrčno je bilo slovo pred odhodom vlaka z gojenci salez. zavoda. V spomin se je dal kardinal slikati in obljubil, da se zopet vrne med gostoljubni hrvatski narod. Ob pol 5. pop. je z najlepšimi vtisi Nj. Em. kardinal zapustil Zagreb.

Češčenje Marije Pomočnice kristjanov.

Želja, da bi se češčenje Marije Pomočnice kristjanov vedno bolj širilo po slovenskem ozemlju in se razširilo tako, da ne bo Slovenca, ki ne bi se poln zaupanja zatekel k Pomočnici kristjanov, nam je izsililo sklep, posvetiti v vsaki številki Salezijanskega vestnika vsaj dve strani tej mogočni Kraljici, o kateri je rekel papež Pij X.: „Prepričan sem, da v teh žalostnih časih ni druge tolažbe kakor nebeška, zlasti pa mogočna priprošnja tiste, ki je

bila vsak čas Pomočnica kristjanov.”

Prebirajoč zgodovino Marijinega češčenja, lahko opazimo, da je Marija, želeč deliti izredne milosti, izbrala gotove kraje, gotove čase in gotove naslove. Tako na pr. je izbrala Lurd in toliko drugih krajev, v katerih je pokazala s svojimi prikaznimi, da želi biti češčena na onih krajih in da bo tistim, ki se bodo ondi zatekali k Njej, posebno radodarno delila milosti. Izbrala si je tudi gotove čase, zlasti čas

misijonov, nekaterih praznikov, čas bolezni itd., ko v posebni meri kaže svojo moč in dobroto. Pokazala je tudi, da želi biti češčena pod posebnimi naslovi, in češčena pod temi naslovi posebno rada deli milosti. Tako je delila velike milosti tistim, ki so jo častili pod naslovom Brezmadežne, pod naslovom Žalostne Matere božje, pod naslovom Kraljice sv. rožnega venca in več drugimi naslovi. V zadnjih časih se pa zdi, da želi biti češčena zlasti pod naslovom „Pomočnica kristjanov“, in tistim, ki jo časte pod tem naslovom, deli izredno obile milosti.

Kakor kaže podoba Marije Pomočnice kristjanov v svetišču v Turinu, je bil don Bosco o tem natančno prepričan. Ko je poklical slikarja Lorenzonija in mu opisal sliko Marije Pomočnice kristjanov, kakor jo želi imeti v svetišču, je hotel, da žezlo drži v roki Marija, dočim nebeško Dete v njenem naročju gleda ljudstvo in se mu smehlja in razteza proti njemu ročici, kakor da kliče in vabi verne, naj se približajo dobri Materi Mariji.

Središče tega češčenja je veličastno svetišče Marije Pomočnice kristjanov v Turinu, znano po vsem svetu, zibel salezijske družbe in družbe sal. sodelavnikov, svetišče, v katerem je vsak dan nad 60 sv. maš, kamor prihajajo verni ne le iz Italije, ampak tudi iz daljnih tujih pokrajin in delov sveta.

Poleg svetišča v Turinu vidimo lepo številno drugih svetišč, cerkva in kapel, posvečenih Mariji, med katerimi zavzema odlično mesto tudi svetišče Pomočnice kristjanov na Rakovniku, v katerega z zaupanjem prihaja ljudstvo vse Slovenije. Tudi med divjaki v Patagoniji in na Ognjeni zemlji in med pogani v Indiji, na Kitajskem in Japonskem rastejo cerkve in kapele posvečene tej mogočni Kraljici. Enako vidimo v Avstraliji, katero so odtonni škofje, zbrani na posebnem shodu, posvetili Mariji Pomočnici kristjanov.

Čimbolj se množe cerkve in kapele, tembolj se množe častilci in tembolj tudi milosti, ki vzbujajo vedno večje zanimanje in polnijo cerkve in kapele z zahvalnimi srci in podobami. Tudi pri nas na Slovenskem obsipa Marija tiste, ki jo časte pod naslovom Pomočnica kristjanov, z obilnimi milostmi, o čemur pričajo premnoga srebrna srca in podobe, ki vise v svetišču, pričajo zahvale v Salezijanskem vestniku, pričajo zahvalna pisma, ki vsak dan prihajajo na Vodstvo salezijanskeganištva.

Hvala Bogu! moramo vzdikniti, videč, da se je v tem kratkem času, kar bivajo salezijanci na Slovenskem, to češčenje toli razširilo in utrdilo! Nad 20 tisoč podob Marije Pomočnice kristjanov visi v slovenskih katoliških hišah, nešteto svetinj in podob Pomočnice kristjanov nosi pri sebi slovensko ljudstvo. Da, hvala Bogu!

Članki, ki jih bo prinašal Salezijanski vestnik naj pripomorejo, da se bodo verni še z večjo vnemo in večjim zaupanjem oklepali tega češčenja, ki obljublja in zagotavlja toliko milosti in blagoslova!

Zahvale.

Kranjc Amalija iz Št. Vida pri Planini poroča: „Imela sem hude bolečine v glavi in v levem ušesu. Polagoma mi je odpovedal sluh. Levo uho je bilo kakor mrtvo. V velikih skrbih sem se zaupno zatekla k Mariji Pom. kristjanov na Rakovnik ter jo prosila, naj mi, če je božja volja, podeli zdravje. Obljubila sem dar in objavo v Vestniku. Bila sem uslišana. Zdaj se počutim popolnoma zdravo. O Marija, tisočera ti hvala!“

Pograjc Marija iz Komende piše: „Po nesrečnem padcu sem si poškodovala roko tako, da je nisem mogla več premakniti. Poleg tega me je napadla težka živčna bolezen. V hudih bolečinah in veliki dušni potrtosti, ko ni bilo človeške pomoči, sem se zatekla k Mariji Pomočnici kristjanov. Opravila sem več devetdnevnice in prosila sv. Malo Terezijo, naj ona posreduje zame pri Mariji. Polagoma se mi je obrnilo na bolje. Roko že

rabim za lažja dela, in drugo trpljenje, ki ga povzroča živčna bolezen, se mi je veliko polajšalo. V zahvalo pošljem dar 50 Din za Marijino svetišče."

Lešnik Franciška pri Sv. Rupertu piše: „Zbolela sem. Zdravnik je odrekel vsako pomoč, češ, da imam želodčnega raka. Jaz pa nisem obupala. Začela sem opravljati devetdnevnicu k Mariji Pom. kristjanov in don Boscu, obenem sem pa poslala dar na Rakovnik, s prošnjo, naj tudi ondi opravlja devetdnevnicu. Zdaj se iz srca zahvalim Mariji in don Boscu in pošljem obljubljeni dar 25 Din."

Prelog Franciška iz Starenove vasi poroča: „Bilo je dne 3. avgusta minulega leta. Ponoči okoli 10. ure je nastal pri našem sosedu grozen požar. Mislila sem, da smo s sosedi vred izgubljeni in da naši domovi ne bodo drugega kot kup pepela in razvalin. V tej veliki sili sem se z velikim zaupanjem zatekla k Mariji Pomoč. kristjanov in prosila: „O Marija, Pomočnica kristjanov, prosim Te, pomagaj nam v tej strašni sili, blagoslovi nas in naše hiše in sosede, razprostri svoje roke nad nas in ne dopusti, da bi se ogenj razširil dalje!" Obljubila sem tudi Mariji 200 Din. In res čudo! Marija je poslušala prošnjo: pomagala je in bili smo takoj iz nevarnosti. Hvala bodi tisočera Mariji Pom. kristjanov!"

Rauch Francka iz Semiča pošilja naslednje poročilo: „Zbolela sem v grlu in sicer tako, da nisem mogla uživati drugega kot kak požirek vode ali čaja. V tej stiski sva se obrnili s sestro do Marije Pomoč. kristjanov na Rakovniku. Takoj se mi je izboljšalo in zdaj sem zdrava. V zahvalo pošiljam 100 Din za svetišče."

Lemut Marija iz Vipave piše: „Po Tebi o Marija Pomoč. kristjanov na Rakovniku, sem bila že večkrat uslišana. Zdaj sem pa bila v velikih skrbih radi neke izgubljene stvari. V teh skrbih sem se spet zatekla k Tebi z devetdnevnicu in z obljubo, da, če bom uslišana, objavim v Salez. vestniku, in čudovito hitro sem bila uslišana. Izgubljeno stvar sem nekako čudežno dobila nazaj. Iz hvaležnosti pošiljam majhen dar za svetišče."

Škrabl Minka iz Cerovca pošilja: „Najpri srčneje se zahvaljujemo Mariji Pomočnici kristjanov, da nam je izprosila tri velike milosti: zdravje materi, oproščenje brata od vojaščine in izpolnjenje velike želje. V znak hvaležnosti darujemo Mariji 100 Din."

Černoš Antonija iz Podsrede piše: „Pretila je občutna nevarnost, ki bi povzročila mnogo škode v vinogradu, posebno v zadnjem času trgatve. V preteči nevarnosti sem se zatekla k Mariji Pomočnici kristjanov in obljubila zahvalo v Vestniku in dar za njeno svetišče. Nevarnost je izginila in danes izpolnim obljubo." Obenem se zahvaljuje za pomoč, ko so jo začele boleti noge in ji skoraj odpovedale v veliki nevarnosti zastrupljenja.

Šajn Neža iz Malih Lašč se zahvaljuje Mariji Pomoč. kristjanov, da je po njeni priprošnji ozdravela njena sestra Cita v Leobnu in pošilja 20 Din v zahvalo.

Sunčič Ivanka iz Zagreba piše: „Zahvaljujem se Mariji Pomočnici kristjanov, da se je na njeno priprošnjo jako zamotana sodna zadeva srečno iztekla. Zahvala in dar sta bila obljubljena. Dar 200 Din istočasno pošiljam."

Lapuh Rezika iz Podsrede se je v boleznih zatekla k Pomočnici kristjanov. Marija, ki je naklonjena vsem, ki delujejo za njeno čast tudi tej dobri sotrudnici ni odrekla. „Drugi dan," tako piše Lapuh, „mi je bilo že boljše in zdaj se hočem še z večjim zaupanjem priporočati Pomočnici kristjanov in tudi druge v nemati za njeno čast."

Benko H. iz K. piše: „Dobila sem hudo živčno bolezen. Obupala sem, da bi mi pomagala zdravila. Nekega dne vzamem v roke Salez. vestnik in vidim, kolikim pomaga Marija. Dobila sem zaupanje in takoj sem se začela zatekati k Pomočnici kristjanov in obljubila dar, če ozdravim. Po dveh devetdnevnih bolezen odnehala. Pošiljam v dar 70 Din."

Jelenc Marija iz Smoleva se zahvaljuje Mariji Pom. kristjanov „za pomoč v neki važni zadevi" in daruje 40 Din.

Ostale milosti objavimo prihodnjič.

NAŠI RAZGOVORI,

NEIMENOVANI. Navade, o katerih mi pišete, da ste jih videla vršiti okoli umirajoče osebe, so silno nespametne, praznoverske in zato tudi pregrešne. Nemogoče se zdi, da bi se v sedanjih časih, ko so ljudje vendar precej dobro poučeni v sv. veri, mogle kje goditi take stvari, kakor mi jih opisujete in to v tistem najslovesnejšem trenutku, ko se umirajoči pripravlja, da stopi pred večnega Sodnika. Seveda ne zadene umirajočega nobena krivda, pač pa imajo veliko krivdo tisti, ki uganjajo take praznoverske burke okoli njega in, deloma vsaj, tudi domači, ki tega ne zabranijo.

Med pregrešno praznoverje spadajo tudi molitve, ako imajo praznoversko primes, kakor polaganje posebne važnosti na določeno število, na posebne vrste križa, škropljenje z blagoslovljeno vodo na poseben, praznoveren način i. t. d.

Ker je tako praznoversko početje v škodo pravi pobožnosti in veri in ker je močno pregrešno in dušam v kvar, Vam svetujemo, da take osebe, ki te navade vzdržujejo in širijo naznanite dušnemu pastirju, da bodo dobile potreben ukor.

Pri umirajočemu je treba skrbeti, kolikor mogoče, za popoln mir; ogibati se je glasnega jokanja, vpitja i. t. d. Pač pa naj okoli stoječi lepo molijo, kakor se spodobi za vernega kristjana, ki stavi svoje zaupanje v Boga, ne pa v kake prazne ceremonije lastnega izuma.

Sodba se vrši takoj po smrti t. j. takoj ko se je duša ločila od telesa. To se pa ne zgodi vedno neposredno po zadnjem zdihljaju, ampak šele čez nekaj časa; v posebnih slučajih morda šele čez eno uro ali več. To je pač odvisno od bolezni, ki je povzročila smrt.

Zato je primerno, ako se molitve nadaljujejo nekaj časa tudi po zadnjem zdihljaju.

Lepa in krščanska je navada, da se umirajočemu prižiga blagoslovljena sveča,

kajti goreča sveča ga spominja vere, ki je podlaga našega zveličanja, pomaga mu pa tudi priprošnja sv. cerkve, ki je svečo v ta namen blagoslovila.

M. A. ADLEŠIČI. Na Vaše vprašanje glede križevega pota Vam odgovarjam sledeče. Ako hoče vernik zadobiti odpustke križevega pota, mora iti od postaje do postaje in pri vsaki nekoliko premišljevati trpljenje Gospodovo. Posebne molitve niso predpisane, dasi je dobro zmoliti pri vsaki postaji vsaj en očenaš ali pa molitve, kakor jih imamo v raznih molitvenikih.

Ako pa verniki skupno molijo sv. križev pot, zadostuje, da gre od postaje do postaje duhovnik z dvema strežnikoma; verniki lahko v tem slučaju ostanejo ves čas na svojem mestu.

Ako se križev pot prekine radi pridige, obhajila, spovedi, ne odpadejo vsled tega odpustki in se lahko nadaljuje, kjer se je prekinil; drugače pa napravi daljša prekinitve sv. križev pot neveljaven glede odpustkov.

Papež Klement XIV. pa je dovolil onim, ki ne morejo v cerkev, kakor so n. pr. bolniki, jetniki i. t. d. da zadobijo odpustke križevega pota s pomočjo križa, ki ga je v ta namen blagoslovil kak kardinal, škof ali kdo drugi, ki ima za to potrebno pooblastilo.

Da pa vernik zadobi na navedeni način odpustke, je potrebno, da podobo križa v rokah drži, da s skesanim srcem moli 20 očenašev, češčenamarij in čast bodi, (14 za postaje, 5 na čast Kristusovim ranam in enega po namenu sv. očeta) in da premišljuje trpljenje Gospodovo.

Ako pa več oseb, ki v cerkev ne morejo, na ta način moli križev pot, popolnoma zadostuje, da ena sama izmed njih drži v rokah križ, drugi pa naj molijo za njo predpisane molitve ter premišljujejo trpljenje Gospodovo.

Po posebnem privilegiju težko bolni,

ki ne morejo moliti 20 očenašev, zadobijo odpustek križevega pota, ako pred križem, nalašč za to blagoslovljenim, obudijo kesanje, vsaj nekoliko premišljajo trpljenje Gospodovo in v duhu spremljajo molitev očenaša, češčenemarije in čast bodi, ki jo moli kdo drugi.

Ker je za zadobitev odpustkov potrebno, da se točno držimo predpisanih pogojev, je važno, da nanje pazimo in svojevoljno ničesar ne spreminjamo. Vsaka sprememba, pa če tudi v dobri veri, da odpustek vseeno velja, ima za posledico, da odpustka ne zadobimo.

ISTI. 1. Kdor je zapisan v kako bratovščino lahko zadobi odpustke za vsako posebej toda pod pogojem, da za vsako

posebej izvrši v sa dela, ki so predpisana in sicer v celoti. Samo predpisano sv. obhajilo in spoved zadostuje eno za več odpustkov.

2. Glede odpustkov, ki jih lahko zadobi salezijanski sotrudnik oz. sotrudnica preberite pravilnik na strani 11, kjer so našteje duhovne dobrote. Tam so pod črto podani tudi tozadevni pogoji.

3. Glede zadostilnega sv. obhajila prvih devet petkov velja navodilo, ki ga imate v imenovanem pravilniku na strani 11. in sicer pod črto z označbo dvojnih zvezdic.

Ako nimate pravilnika, sporočite to vodstvu Salez. sotrudništva, da Vam ga pošljejo.

PREJELI SMO V OCENO:

LITURGIČNI MOLITVENIK SV. MAŠA. Uredil Jakob Žagar, gimn. katehet Ljubljana 1928. Samoložba (Leonišče). str 128. Cena 10 Din, s poštnino 11.50 Din. Dobiva se tudi pri upravi Glasnika. Zelo priročni molitvenik nam nudi v kratkem vse, česar potrebujemo: jutranjo in večerno molitev, navodilo za premišljevanje, spovedne in obhajilne molitve. Ima pa prednost pred dosedanjimi molitveniki, ker posveča posebno pozornost razlagi sv. maše in njenih obredov in bo mnogo pomagal, da bodo mogli verniki spremljati duhovnika pri sv. daritvi. K temu razumevanju jih bo navajal splošni uvod v sv. daritev in mnoge zgodovinske razlage posameznih obredov in molitev, ki so nam včasih težje razumljive. Vsebuje šest raznih maš. Molitvenik priporočamo posebno srednješolski mladini.

MISIJSKI KOLEDAR ZA L. 1929. — Eden izmed najbolj priljubljenih naših koledarjev. Vsakemu, ki so mu na srcu katoliški misijoni, nudi obilo zanimivega in poučnega. Krasijo ga številne, lepe slike, ki so zlasti v dodatku prav umetniško izvedene. Dobiva se pri Upravi „Katol. Misijonov“. Cena 8 Din.